

[Indenrigs- og boligministeren.]

altså ikke tror er muligt, vil kunne blive færdigt inden nytår —, formentlig kunne give tinget nogle oplysninger om netop denne side af sagen.

Jeg kan berolige det ærede medlem fru Ragnhild Andersen med, at der ikke foreligger nogen som helst underhåndsftale om huslejen med noget parti i det høje ting. Det er det politiske udvalg, der må forhandle denne sag, og jeg håber, det når til et resultat, efterhånden som vi får de kendsgerninger frem, der viser, at det både af hensyn til byggeriet og af hensyn til mulighederne for at komme bolignøden til livs er nødvendigt, at vi klarer, hvor det fremtidige huslejeniveau skal ligge.

Jeg vil til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen sige, at selvom vi kun bygger 20 000 lejligheder om året, trænger vi alligevel efter mit skøn bolignøden noget tilbage. Den årlige tilvækst kræver, såvidt vi kan se, ca. 16 000 lejligheder om året; det vil altså sige, at vi med et byggeprogram på 20 000 lejligheder reducerer bolignøden med ca. 4 000 lejligheder om året. Den sidste opgørelse af bolignødens omfang anslår den til at være et sted mellem 20 000 og 25 000 lejligheder. Jeg har, som jeg sagde i går, ladet en ny undersøgelse af disse tal sætte i gang. Før den kommer, kan man ikke give noget bedre tal end disse som udtryk for manglen på boliger. Vi vil altså med en produktion af boliger, der overstiger tilvæksten med 4 000 lejligheder om året, kunne være nået igennem på 5—6 år. Jeg indrømmer, det er lang tid, men samfundets økonomiske kræfter synes i alt fald ikke i øjeblikket at kunne holde til at gøre det hurtigere.

Det ærede medlem spurgte, hvorfra jeg havde det indtryk, at befolkningen almindeligvis erkendte nødvendigheden af, at man nu fik en ordning på huslejeniveauet. Det ærede medlem anbefalede mig at komme til de galaforestillinger, som opføres af de foreninger, hvori det ærede medlem færdes, når det drejer sig om boligspørgsmål. Jeg vil gerne i den anledning her fra talerstolen oplyse, at jeg ikke kommer til at tale den 13. december i grundejerforeningen, og jeg kommer heller ikke til at tale i det ærede medlems foreninger, hvor man søger at opbidse stemningen imod tanken om at skabe orden og ligevægt også med hensyn til selve spørgsmålet om boligudgiften.

(Kort bemærkning).

Inger Merete Nordentoft: Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen stillede mig et

spørgsmål. Ja, jeg mener, det er bevist, at Sydkorea begyndte. Jeg mener, at præsident Syngman Rhee og hans regering er Quislinge, der går USAs ærinde, der går de fremmedes ærinde i deres land, dem, der vil holde folket nede, dem, der lever højt på dets sult, på dets nød; på dets uvidenhed. Angrebet er ført imod Nordkorea for at fravriste befolkningen i Nordkorea dens lands rigdomme, som den selv havde taget i besiddelse, for at fravriste den de goder, den selv har opnået. Men aggressionen har videre sigte. Den har sigte mod Kina. Det viste sig allerede den 26. juni, da præsident Truman, samtidig med at han sendte militær støtte til Syngman Rhee, sendte den 7. amerikanske flåde til Formosa. USA har hele tiden ført en fjendtlig politik imod det ny Kina. Det har ikke villet anerkende folkerepublikken, det har hindret Kinas deltagelse i FN, det har givet — hvad der er dokumenteret — 6 000 mill. dollars til Chiang Kai-Sheks hære. Der er ingen tvivl om, at der går en ganske klar linie her. Disse dollars er ikke betalt for at skabe frihed, retten til at tænke og tale frit, retten til, hvis man anklages, at få sin sag påkendt efter loven ved uafhængige og retfærdige domstole, retten til at leve uden frygt for vilkårlige statsmyndigheders indgreb, som den højtærede udenrigsminister sagde i går.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Jeg stillede det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft det bestemte spørgsmål, om det var Sydkorea, der begyndte. Nu synes jeg nok, det fremgår af det ærede medlems udredning, at der er en vis forvirring i det hele; men hvis det ærede medlem virkelig vil mene, at det var Sydkorea, der begyndte kampen mod Sydkorea, så synes jeg, at alting hører op.

(Kort bemærkning).

Ragnhild Andersen: Jeg beklager meget, at det ikke var muligt, hverken ved denne lejlighed eller da jeg sidste gang havde ordet, at overbevise den højtærede boligminister om, at der i virkeligheden ikke er noget som helst grundlag for den husleje-forhøjelse, som den højtærede boligminister efter de udtalelser, boligministeren fremsatte i dag, opererer videre med. Han mener stadig, at huslejen i de gamle ejendomme fra før 1939 er for lav, og agter altså at arbejde for en forhøjelse af denne husleje.

Den højtærede boligminister talte temmelig hånligt om den indbydelse, som foreligger fra lejerforeningerne til møder, hvor-